

[Udenrigsministeren]

Danmark skal varetage formandskabet. Hvilke holdninger Danmark selv indtager til den lange række problemer, der kommer op under formandskabet, er en anden diskussion. Det er en diskussion, vi fører i forbindelse med de konkrete sager, og det er en diskussion, der føres i Folketingets markedsudvalg og også her i salen. Men jeg ville f.eks. være meget betænkelig ved her at besvare de spørgsmål, hr. Niels Helveg Petersen rejste om finansieringsproblemerne. For jeg må opfatte Danmarks rolle som den, at man skal søge længst muligt at opnå enighed på det grundlag, som Kommissionen har spillet ud med. Og først når det måske viser sig, at det ikke er muligt, skal Danmark lægge forslag frem, ikke forslag, der bygger på, hvad Danmark vil og ønsker sig, men forslag, der bygger på, hvad man skønner det er muligt at komme igennem med på det tidspunkt.

Her kommer vi ind på den meget vigtige distinktion imellem, hvornår vi er Danmark, og hvornår vi er formandskabsland. Hr. Ivar Nørgaard var inde på det problem, og jeg er helt enig med hr. Ivar Nørgaard i, at der selvfølgelig ikke lægges op til nogen magtkamp mellem regering og markedsudvalg her. Jeg har også læst de mange forskellige beskrivelser, der har været af det. Jeg tror, at noget af diskussionen stammer fra en radioudsendelse, der kan have skabt tvivl i nogle sind.

Men jeg er helt enig med den beskrivelse, hr. Ivar Nørgaard giver, når han siger, at det er markedsudvalget, der fastlægger den danske holdning. Jeg er helt tilfreds med hr. Ivar Nørgaards understregning heraf og også understregningen af den betydning, det selvfølgelig må have, at regeringen har bevægelsesfrihed, og at regeringen selvsagt søger at få et så åbent og tillidsfuldt samarbejde med markedsudvalget som muligt, også i dette spørgsmål.

Jeg er også sikker på, at det skal lykkes, for jeg noterede mig, at der faktisk ikke var andre end hr. Gade, der synes at have misforstået, hvad tingene drejer sig om. Det demonstrerede hr. Gade gennem de spørgsmål, han stillede mig, og dem vil jeg da gerne besvare.

Hr. Gade siger: vil det samlede arbejdsprogram blive lagt frem i markedsudvalget inden offentliggørelse? Nu ved jeg ikke rigtig, hvad det er for et samlet arbejdsprogram,

hr. Gade tænker på, men hvis han tænker på det, der er udarbejdet af centraladministrationen, vil jeg sige, at det for det første ikke er regeringens hensigt at offentliggøre det og for det andet ikke er hensigten at lægge det frem i markedsudvalget.

Dernæst siger hr. Gade: vil kommende kompromisforslag blive fremlagt i markedsudvalget, før formandskabet fremsætter kompromisforslagene? Dertil må jeg sige klart nej til hr. Gade; det vil ikke ske. Det kan heller ikke lade sig gøre rent praktisk allerede af den grund, at man tit må komme med et sådant kompromisforslag i en fart.

Men det, der er det helt centrale, og som hr. Erhard Jakobsen og andre har understreget, er, at markedsudvalget jo kommer til at tage stilling, når man skal afgøre, hvad Danmark skal sige til det kompromisforslag, som formandskabet har spillet ud med. Og det skulle nu være et usædvanlig klodset formandskab, der lagde ting frem, som man på forhånd regnede med ville blive blokeret det ene eller det andet sted. Derfor må jeg sige til hr. Gade, at han må håbe på, at man tænker sig godt om i det formandskab, der sidder i det andet halvår, men hr. Gade vil altså ikke blive spurgt, før eventuelle kompromisforslag bliver lagt frem.

Når hr. Gade så spørger, om jeg vil love, at alle EPS-initiativer forelægges udenrigspolitisk nævn, må jeg sige, at det selvfølgelig vil ske i det omfang, regeringen skønner det nødvendigt i henhold til loven om det udenrigspolitiske nævn, men jeg vil samtidig for ikke at skabe falske forhåbninger hos hr. Gade sige, at det bestemt ikke er givet, at det vil gælde alle initiativer, som et EPS-formandskab skal tage. Det vil bestemt ikke gælde, at de hverken af formelle eller af rent praktiske grunde vil blive lagt frem til drøftelse i det udenrigspolitiske nævn. Men lad mig bare her minde hr. Gade om, hvad der er grundlaget for det europæiske politiske samarbejde: grundlaget er, at der kun, når alle er enige, eksisterer en fælles udenrigspolitisk holdning og dermed det, vi kan kalde en fælles udenrigspolitik; så heller ikke dér tror jeg vi skal skabe nogen kunstige problemer.

Hr. Ivar Nørgaard mente, at det, der er lagt frem her i redegørelsen, måske snarere er et katalog eller en oversigt, end det er et program over, hvad vi selv vil arbejde for, og det har hr. Ivar Nørgaard for så vidt ret i,